

[מרגש: הגב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צצ'ל בפרקיו יומן מחיו ארוכי המעש]

איש אחד בכליה אחת

החלום השני.
החלום השני?

"כן, כשהנפgeo בבית החולים שיתף אותו בעלי בערך שני. חלומות היו היז תורם כליה ולהנכיס ספר תורה. מאותו ועד נשתל ברב ראובן רצון עז להגישים לבעל - התורם שלו - את חלום היו השני. הוא פנה לסופר סת"ם המפורסם גם ביראת השמים שלו וגם בכתב ידו היפהפה והזמין אצלו ספר תורה בדיק כמו זה שהלט עליו בעלי. לפני כשבעה, הוא הגיע אל ביתנו, ביקש להודיע לנו שספר התורה יהיה מוכן ביוםים הקרובים ועלינו להחליט לאיזה בית הכנסת להנכיס אותו. היינו מופתעים עד כדי כך שלא הצלחנו לדבר. ברור שבתחילה לא רצינו לשמעו אפילו על הרעיון. רב ראובן השكيיע כל כך הרבה זמן, כסף ומאמץ בספר התורה שרשך, מן הראו שיכניס הוא למקום שבו חפש, וזהנה עברו לכל ישראל. ואמר: 'זאת לא מתנה בשביילך, זו מתנה שעובר בדרכיו - מה בתורה הקדושה, כתובה מצות עשה של ויהלכת בדרכיו - מה הוא רחום אף אתה רחום, מה הוא גומל חסדים, אף אתם גומלי חסדים. אתה רב שאל, כל כך הולך בדרךיך, תנ' גם לי את הזכות...'".

"מה יכולנו לומר? רק להתרגם. בקרוב תתקיים הכנסת ספר התורה ואנחנו מתוכננים עכשו להכין מעיל מיוחד עבורו. אבל לפני הכל רציתי לספר גם לך מה התגלגלו מותרונות הכליה היא".

אני מוחה דעתה. מתרגשת. הרב יינגורי וראובן, שני יהודים יקרים כל כך, שני חלומות מיוחדים כל כך ושכינה ביניהם.

חודשים לאחר מכן

אני עומדת בצד. מותוך הנידת מתנגנות מגניות של תורה. ישו ושמו בשיחת תורה' חדוה מלאה את האוויר. ילדים אוחזים בפלידיים, אנשים רכים מפוזים ורודדים לפני ספר התורה, שמחה עילאית מוגשת בשכונה השקטה. חופה מהודרת ובתוכה שני אנשים, לכל אחד מהם כליה אחת ולב ענק אחד ביניהם.

דמעות זולגות מעונייני. מרגישה וודעת שבבעל רוחה נחת מאירען. זוכה לראות במו ענייני מוחזה שהוא מעין בחינה של מעמד הר סיינ'. איש אחד בלבד ובכליה אחת...

ברשותך, לבודר חג מותן תורה. נקטע את רצף סיפורה של מלاني ונעבור לסיפור מרוגש שהתרחש לפני כשנתים.

בית החולים הדסה עין כרם

יוםים לאחר הניתוח הוא נכנס אל החדר, רועד מעט מהתרgesות. הרב שאול יינגורי - התורם, הגיע לבקר את ראובן הנטרם שלו. לאחר ההתרgesות הראשונית, השיחה ביןיהם זורמת וקולחת כאילו מכיריהם הם משכבר הימים. "שני חלומות משמעותיים רציתי לממש בחי", אומרפתאותם הרב יינגורי. "השבוע זכייתי להגישים סוף סוף את אחד מהם ולתרום כליה". ראובן מażין לרוב יינגורי המספר על השאיפה שתروم כליה שליותה אותו כבר שנים ארוכות. על המשע שעבר לשם כך ועל השמחה העצומה בזוכה. "ومהו החלום השני?" מתחנן רואובן.

"להכנס לבית הכנסת ספר תורה מהודר שנכתב בידי סופר ירא שםים", משתף הרב יינגורי. השיחה מעמיקה. צוללת להבדלים בין סוגיו הכתב השונים ומתפתחת לסוגיה של מה קודם למה: כתב יפה לסופר תלמיד חכם או סופר תלמיד חכם לכתב יפה. כשmagui הזמן להיפרד, השניים כבר ידידי נפש. יש ביניהם קשר דם, כפשוטו.

שבועה חודשים לאחר מכן

אני עומדת בכניסה לבניין, מבקשת להשתיק את הטלפון הנייד שבתיקי. עומדת להיכנס לניחום אבלים. הפלפון משיג אותי ורגע לפני ההשתקה. מספר הטלפון של אורה, אישתו של הרב יינגורי, מופיע על הצג. התלבטות קצרה ואני מתרחקת לפינה שקטה, מקבלת את השיחה. מעבר לקו נשמע קולה הדומע. למען האמת, אני קצת נלחצת. מה קרה? האם הכל בסדר עם הכליה של ראובן? האם הרוב יינגורי חש בטוב? הכל בסדר?

"אני חיבת ספר לך. חיבת לשחרך אותך... רב ראובן... הוא... הוא היה כאן עכשו", היא אומרת.

משהו קשה מתקדר בגרונו. היה...? קרה משהו? "הוא בא לספר שהחליט להגישים לבعلي את

